

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior
(CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPOIU, IOAN

A șaptea pecete / Ioan Popoiu. - București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0776-9

821.135.1

Imagine copertă: magzmedia via Pixabay

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Ioan Popoiu

A șaptea pecete

E I K O N

București, 2022

Sfârșit de partidă	7
Tabloul genezei	9
Egali cu zeii	11
Condiția umană	13
Această fericire pieritoare	15
Areal 51	17
Nimic mai mult	19
Degenerescență	21
Cu spatele la zid	23
O lume rinocerizată	25
Descensus ad inferos	27
Antinomiile libertății	29
Piatra filosofală	31
În fața necunoscutului	33
Cosmogonie	35
Izgonirea din Rai	37
Misiune primejdioasă	39
În fața plutonului de execuție	41
La poalele Golgotei	43
Vămile pustiei	45
Bosnia din Est	47
Un război nebun	49
Deșertul tătarilor	51
Despre Atlantida	53
Două entități gemene	55
Vremurile glorioase ale barbariei	57

Perseverare diabolicum.....	59
Vânătoarea magică.....	62
Ghetsimani.....	64
Semnele decadenței.....	67
Viața și moartea sunt egale.....	69
Timpul cronofag.....	71
Paradisul pierdut.....	73
Turnul Babel.....	76
Alesul cerului.....	78
Cu ochii închiși.....	80
Iubirea și moartea.....	82
Marea ispită.....	84
Asemenea satanei.....	86
Ca o pedeapsă.....	88
Drama lui Iov.....	90
Camera 99.....	92
Deus incognito.....	94
Palatul YANXI.....	96
Un tărâm inexistent.....	98
Calea inițiatului.....	100

DE ACELAȘI AUTOR:

Vifor Eretic,
Iași, 2008.

Întoarcerea fiarei,
Iași, PIM, 2020.

Călătorie spre centrul ființei,
Craiova, Aius, 2021.

Sindrom apocaliptic,
Craiova, Aius, 2022.

www.librariaeikon.ro

9 786064 907769

ISBN 978-606-49-0776-9

Sfârșit de partidă

MOTTO: „ziua se duce târând după ea
undeva în întuneric
un amalgam de senzații și gesturi
cuvinte imagini gânduri
un dialog cu un necunoscut”
(A. E. Baconsky)

cum să exprimi ceea ce nu se vede secretul din tine din lume
din toate ce gol ce tăcere aud vibrația gândurilor toată ființa
mea a amuțit în așteptare de ce nu se naște poemul clipele
acestea lungi goale care-miucid sufletul ființa mea grea ca
piatra această entitate de cremene aș vrea să se pulverizeze
în patru vânturi nimic material inert să nu rămână să mă
nasc din nou să am un trup numai pentru tine poezie pânza
subțire ce acoperă necunoscutul inchișitorul nevăzut nu
cedează mă ține prizonier nu mă lasă îmi frânge zborul îmi
răpește libertatea nu mă lasă nu-mi dă pace poezie pasăre
de aer dar nimic nu merge poate tot ce vedem nu e decât
un sistem de semne care așteaptă să fie descifrat și toate
sunt așa până la urmă universul însuși marele necunoscut
în care locuim de mii de ani nu vedem perspectiva ce aduce
viitorul trăim fără să conștientizăm ca un act reflex clipele
vin timpul se scurge fără să știm fără să analizăm existența
pare un dat vine de undeva fără origini fără destinație aici
în lume în jurul nostru este ca într-o călătorie improvizatie
neprevăzut nimic nu se știe cu precizie viața se scurge de la
sine când nu pui prea multe întrebări o realitate nudă un
adevăr simplificat aici la capăt de lume în această atmosferă

de sfârșit de epocă toate sunt așa fără culoare fără entuziasm
un mecanism rece străin devitalizat lucrurile s-au dezgolit
de frumusețe și de taină au rămas doar învelișurile formele
goale o lume reificată absurdă unidimensională

Tabloul genezei

crede-mă știu ce-nseamnă infernul i-am respirat atmosfera
din interior știu ce-ți spun nu-mi vorbi de lucruri comune
de trăiri obișnuite am parcurs alt traseu existențial știu ce-
nseamnă disperarea ostilitatea gândul sinuciderii am învins
dar le-am simțit mireasma otrăvită nu există ieșire soluție
salvare trăim într-un univers închis ermetic mecanic ferecat
o lume fără lumină am înțeles am auzit o voce rece nu există
decât întuneric suntem în prima zi a creației nu se vede
nu se distinge nimic înainte de separarea apelor de uscat în
tohu va bohu... în plină cosmogonie – pe când ființă nu era
nici neființă...—așa arată de fapt lumea reală mereu privită
în profunzime neînchegată în fază de lentă aglutinare o
lume în care e mai mult întuneric o nearticulare a formelor
un univers ce nu promite nimic o alcătuire din care lipsește
seva substanța așa este când privim atent viața noastră de
zi cu zi ceva mai curând haotic respingător trăim din goluri
sincope dileme o existență ce arată indubitabil că lumea
este mai departe în chinurile facerii actul cosmogonic nu
s-a încheiat dovadă că lumea e nedesăvârșită pentru om
care contemplă tabloul genezei din interiorul conștiinței
el nu se va încheia vreodată suntem mereu contemporani
cu nașterea lumii înțelegem resemnați că vom trăi
toate generațiile de oameni pe pământ într-un univers
nedesăvârșit într-o facere fără sfârșit de ce să ne mirăm
cum ar putea omul ființă condamnată căzută să creadă că ar
putea trăi într-o lume desăvârșită o făcătură plăsmuită din
lut și înzestrată cu suflet căci pământ ești și în pământ te

vei întoarce...el nu și-a depășit niciodată condiția între om
și Dumnezeu este un abis a fost doar o plămadă materială
un vis de noapte al Creatorului un simplu joc divin...tot
vastul univers nu este la urma urmei decât o amăgire ceea ce
percepem cu vibrațiile noastre un topos atât de imperfect
în care paradisul nu mai e decât o închipuire o nostalgie a
ceva ce nu a existat nicicând elanuri nesfârșite plantate într-
un atom o dorință un vis abstract într-o după amiază de
septembrie privind prin hublou necunoscutul și nesfârșitul
univers

Egali cu zeii

MOTTO: „am fost acolo sus de tot
n-am văzut niciodată nimic
am coborât pe pământ în nămol
neputincioasă m-am uitat în sus
și am văzut totul”
(Angela Marinescu)

mă-ntrebi dacă sunt cuprins de-ndoială dacă mă gândesc
la ceva înțelegem lumea în care trăim unde ne aflăm acum
ca oameni ca specie cândva am făcut un pas nefericit am
decis să-nlocuim pe Dumnezeu în cugetele noastre să ne-
ntemeiem numai pe inteligența pământească pe intuițiile
noastre să schimbăm lumea creată de El ca să devină mai
rațională să fie după chipul și asemănarea noastră lumea
părea fericită știind că acolo Sus nu mai e nimeni cât putem
să ne iluzionăm noi oamenii alergând după himere unde era
Calea salvatoare și unde suntem unde-am ajuns rătăcirea era
sădită în noi niciodată n-am acceptat dependența față de
Cer n-am vrut să știm nimic de ascultare cuminenție ne era
greu cu jugul de lemn al Creatorului și ne-am pus singuri
jugul de fier și ne simțim bine nu e niciun paradox după ce
rătăcirea se consumase oricum nu aveam de ales am făcut
un pariu cu noi înșine pe care l-am pierdut nu aveam cum
să-nvingem apăsa peste noi un blestem eram condamnați de
la-nceputul lumii suntem urmașii lui Cain descindem din
acest neam...unde este fratele tău Abel sângele lui strigă din
țărână... cu această povară am înaintat în existență până azi
eram liberi de fapt goi fără neliniști metafizice acum când

știam că Dumnezeu este mort așa am proclamat noi fără să știm cum în ființa noastră și-a făcut loc o nouă religie credința în progres și civilizație ciudată zeitate neașteptată mutație în noi am înlocuit pe Dumnezeu care ne-a plăsmuit liberi fără să ne ceară altceva decât dragoste cu o divinitate închipuită să ne facă fericiți pe pământ aici și acum așa voiam noi ca niște copii capricioși să ne-mplinească toate dorințele eram așa nerăbdători căutam înfrigurați fericirea împărăția lui Dumnezeu era prea departe sau prea sus o pură abstracțiune în ochii noștri însetați de concret de vitalitate de trăiri palpabile am schimbat radical paradigma gândind să aducem Cerul pe pământ am crezut că putem avea toate la simpla dorință să conciliem contrariile într-o logică pur umană astăzi știm că am pierdut ne-am învins singuri după ce ne-am privit ca învingători stăpânii lumii egali cu zeii explicam totul filosofia teologia cum se naște religia dar în clipele de luciditate înțelegeam bine că ne-adâncim tot mai mult pe un drum fără întoarcere iar atunci când am vrut să ne-ntoarcem la Creator nu am mai aflat calea toate semnele dispăruseră noi le-am distrus...

Condiția umană

MOTTO: „atât ne-a fost dat
nici mai mult nici mai puțin
pe sub pământ să ne târâm
printre râme lungi și albastre”
(Angela Marinescu)

aceasta e condiția umană să-nvățăm în sfârșit să fim lucizi m-a obsadat originea răului a suferinței absurde gratuite cum geme ființa omenească cum stă încovoiată sub puterea răului credeam purtați de iluzii că nu există decât fericirea clipa senină am uitat de necunoscutul din noi de fața nevăzută a lunii puterea uriașă seducția lumii întunecate ochiul roșu imens mereu deschis oastea de călăreți negri a lui Saruman ce ține lumea tot pământul sub stăpânirea lui toate ființele sunt supuse acestui destin nimeni nu scapă de puterea aceasta terifiantă întunecată există fie și ca obsesie ca idee într-un roman Despre eroi și morminte Sabato imaginează o sectă a celor fără vedere a orbilor care trăiesc ascunși și se-nchină unei zeități primitive întunecate sub pământ și care vor să preia stăpânirea lumii sunt aspecte malefice care nu dau răgaz conștiinței fie și în zonele joase ale psihicului ca vedenii știm grație cercetării subconștientului și psihanalizei nu doar răul efectiv lucrurile reale ne pot înfricoșa pot influența ființa noastră în profunzime simpla imaginație ipoteza presupunerea pot să provoace un rău imens pășim absenți pe străzi în mijlocul orașelor dar nu știm real efectiv în ce dimensiune ne aflăm nu reușim să străpungem necunoscutul privirea

noastră nu trece dincolo de albastrul cerului nu distingem
în universul subtil primejdia balaurul însângerat nevăzut
este mereu pe cer pentru ochii noștri acoperiți ca o
amenințare vie potențială care poate deveni oricând reală
agresivă de nestăvilat îngropând lumea sub dărâmăturile
ei cum ne mai jucăm noi astăzi cu forțele superioare
întunecate din înălțimi îngerii întunericului din văzduhuri
ne dau semne și ne influențează destinul o lume puternică
întunecată nevăzută dar reală interferează netulburată cu
lumea aceasta ne inoculează obsesii experiențe terifiante
gânduri întunecate suntem descoperiți în fața necuprinsului
universului spiritual cu faliile sale greu de imaginat...și așa
trăim sub vechi dureri de teama celor încă neștiute...

Această fericire pieritoare

MOTTO: „frumusețea acest amestec
de frunze galbene moarte
ce duc parfumul trecutului
însetat de imagini fumurii”
(Angela Marinescu)

sunt cuprins de nostalgie cerul parcă se deschide ce sus
se-nalță privirii noastre pierdute viața este o himeră dar
frumusețea este aproape este aici sub ochii noștri rămași
în uimire iubesc acest absolut concret carnal frugal ce sunt
clipele acestea cum vine necunoscutul liniștit spre noi ca și
când s-ar lăsa mângâiat dorit așteptat ce să-ți spun ție despre
adevăr frumusețe fericire frumusețea va fi mereu în suferință
în această lume nu-mi vorbiți de fericire am trăit prea mult
printre himere această clipă unică în veșnicie o, frumusețe,
invincibilă, inaccesibilă viața este ca un vis de toamnă ceva
evanescent fulgurant clipă topită în frumusețe și farmec
inefabil clipa ne-nvață mai mult decât tratatele de filosofie
nu există adevăruri grave solemne n-aș putea crede decât
într-un adevăr fragil în condiția noastră de ființe vulnerabile
toate sunt trecătoare simplă-mbinare de efemer o clipă care-
o-nlocuiește pe cealaltă frumusețea vine din această fericire
pieritoare fără pretenții care nu cere nimic vrea doar să
existe inefabilul ei răscumpără condiția de ființe muritoare
nu ne aparține nimic doar suntem acum și aici nimic sigur
nimic permanent îmi place așa cum ești acum dezarmată
goală fără trecut fără viitor niciun mâine azi mă atrage tot
ce este pieritor îmi provoacă repulsie formele încremenite

bătute în stâncă ca niște epitafuri frumoasă clipă dulce
risipă știu că ești trecătoare dar îți spun acum precum Faust
clipă rămâi ești atât de frumoasă...

Areal 51

MOTTO: „Locuri de suferință și durere
fiecare singur cu depresiile lui
nu mai era nici speranță
nici teamă nimic...”
(Elvio Ceci)

ceasul acesta greu dilematic plin de neliniști și
viraje primejdioase răspântiile se multiplică la orice pas
nu știm unde mergem unde vom ajunge dacă vom ajunge
erupții și falii deschise pe neașteptate acesta e peisajul
care ne întâmpină nu știm unde suntem pare ceva selenar
ireal orizont închis ermetic gri fără geană de lumină pare
construit de extraterestri forme geometrice metalice
atmosferă suprarrealistă nu ne lasă prea multe speranțe un
univers ars condamnat mortificat cotidianul acesta care
ne devorează energiile zilnic ne pune la zid dar execuția
se amână pervers cum ar putea fi altfel pe o planetă
pustie dezintegrată așa a fost așa va fi mereu ca un destin
implacabil aceasta e lumea noastră noi am construit-o
ceas al asfințitului agonia ne privește în față clipele se
fisurează sub privirile noastre absente timpul hoinar nu mai
răspundem la provocări chiar nu ne mai pasă absorbiți cum
suntem de zbuciumul interior apostazia e în noi de-aici
vine răul care ne macină afară sunt numai reflexele un rău
abstract nevăzut necunoscut așa arată noua eră post-umană
așa se numește nu te mira trebuia să vină și ziua aceasta
nimic n-o anunța dar iată a venit nu mai putem închide
ochii după oameni mai poate urma ceva poate e ceasul cel